

Jožef Vandot:

V zagorskem miru.

(Nadaljevanje.)

4.

Olipec se je spustil — prav zgodaj drugo jutro za tem — v tek po prostrani planini. Dolg kuhinjski nož je zataknil pod jopič. Noč je še bila. Velik srp rdečega meseca je gledal z neba in je napol razsvetljeval zagorski svet. Globoka tišina je ležala nad vso planino. Le iz daljave je prihajalo votlo šumenje gorskega potoka. Olipec se ni ustavil niti za trenutek. Tekel je med gostim rušjem po strmini navkreber. Le tuintam je pogledal na tiho planino — na kočo, ki je stala vsa črna sredi planine. Stiskal je k sebi nož in se je oddihoval sunkoma. Šele onkraj rušja se je ustavil za en trenutek. Z rokavom si je obrisal obraz. Nehoté se je spet ozrl na spečo kočo tam doli in je poslušnil pozorno. A nič se ni ganilo širomokrog. Naglo se je okrenil in zdirjal po peščevju, ki se je belilo v mesečnih žarkih visoko gor do črnega sedla. Pastirjevi črevlji so škripali po drobnem kamenju. To pa je bilo Olipcu nevšečno. Stisnil je ustnice in se je pričel poganjati z vso močjo na kvišku. Sopel je naglo in težko. A vendar se ni ustavil prej, dokler ni prišel vrh peščenega obronka. Tam se je spustil na mehko trato.

Ozrl se je na planino. A mesečna svetloba je bila premedla, da bi bil mogel razločiti kočo doli. Zato pa se je kar oddahnil in se je zasmejal: »Hm, lepo sem mu ušel kakor še vsekdar. Ej, Olipca ne uloviš! Veš, preveč čitam tiste povesti o Indijancih. In iz njih se naučim prevejanosti... Le pridi za mano, ti vrabec gosposki! Ali pa ti, Močilež. Ali pa oče. Če podnevi ne gre, gre pa ponoči. Prerijski lovci vse znamo. Tista štrigalica gosposka me bo nadzorovala?!« — Olipec se zasmee še enkrat. Nato pa vstane in se splazi v gozd, ki se je pričenal onkraj sedelca. Steza je bila dobro izhojena, da Olipcu ni bilo treba paziti prav nič. Tema se je še razgrinjala po vsem gozdu. Le tuintam so se kradli skozi gosto vejevje medli mesečni žarki. Olipec je spel hlastno naprej, kakor da se mu mudi. Daleč je že prišel v temni gozd; a se vendar še ni ustavil. Nekaj tihega, groznega je ležalo po vsem gozdu. Stresel se ni niti listič, da bi zašepetal prijazno. A Olipca ni bilo strah. Kdo ve, kolikokrat je bil že premeril to pot v samotni noči? Zato se ni bal, ampak je spel čvrsto naprej. Naposled je dospel do širne trate. Tam šele se je ustavil in je poslušal. Gori nad gozdom je kipela visoka Mojstrovka s svojimi strmimi, presekanimi skalami v nočno nebo. Tuintam se je svetil med skalami beli sneg v srebrnih mesečnih žarkih. Tišina vseokrog...

Kakor mačka se plazi Olipec naprej. Pride do treh grmov in se tam ustavi. Previdno pregleda skozi vejevje. Tedaj krikne ves vesel in skoči izza grmovja na trato. Curljal je tam precej močan vrelec in je žuborel glasno. A kraj vrelca je ležalo nekaj črnega in se je zgenilo, ko je stopil Olipec bliže.

»Kaj nisem rekel? He, kaj nisem rekel?« reče fant veselo in se skloni

k živali, ki je ležala na tleh. »Krasen srnjak se je ujel! Poglej, poglej te lepe rogove! Kdo bi si bil mislil? — Pa že včeraj se je moral ujeti, ker je že napol mrtev!« — In Olipec poklekne brezčutno kraj srnjaka in ga dregne. Srnjak se samo malce strese in zgane z nogami, ki so mu bile zadrgnjene z zanko. — »No, dolgo bi ne živel več. Dobro, da sem prišel zgodaj ponj! Petnajst belih kronic dobim zanj, ker ima tako lepe rogove.« — Potegne potem srnjaka k vrelcu in zavihti dolgi kuhinjski nož. Zasadi ga neusmiljeno srnjaku v vrat, da brizgne iz rane kri in teče naravnost v vrelec. Srnjak se strese krčevito, in iz grla se mu izvije zamolkel glas. In precej potem ni bilo več življenja v njem. Olipec mu oprosti noge. Položi ga na pesek in ga prične parati. Dolgo uro dela in molči ves čas. Naposled pograbi odrtega srnjaka za zadnje noge in ga vleče po vrelčevi stružici do skalovja onkraj trate. Obstane tam nad črnim prepadom in si obriše znoj s potnega obraza. Za trenutek se ozre v globočino, ki zija pod njim. Mesec obsvetljuje grozne pečine tam doli, in iz globokega dna prihaja glasno šumenje in bobnenje vode. Olipec nič ne pomišlja. Naglo prime mrtvega srnjaka, ga zvleče naprej in vrže v globočino.

Potem gre nazaj do vrelca. Skrbno opere kožo v vodi in razcepi nato vodo na več strug, da preplavi ves pesek, ki je bil poln krvi. Voda se razlije, in čez nekaj trenutkov ni bilo nobene krvave sledi več ondi. — »Hm, ali vidiš?« se posmeje Olipec. »Pa naj reče kdo, da je Olipec tu zaklal in odrli srnjaka! Naj le reče, če more! — Ej, še veselje bo imel enkrat z mano indijanski lovec 'Krvavi jezik'. Kar strmел bo, ko me zagleda. Bog ve, kakšen priimek mi bo dal? Samo tristo kronic mi še manjka. Toda, ko dobim puško, si jih prislužim kmalu. In spomladi potem grem k lovcu, ki mu pravijo 'Krvavi jezik'. To se me bo razveselil...«

Olipec potem spet razpostavi zanke kraj skritega vrelca. Lepo in previdno jih pritrdi med visoko travo, da jih ne more nihče zapaziti. Saj vé dobro, da prihajajo tusem vsak dan srne, da si potešijo žejo pri hladnem viru. In zaplesti se mora katera v zanko, kar mora! Saj nastavlja zanke tu že leto dni in si je prislužil na ta način že dvesto kronic. Tarman iz Trente mu jih je dal, teh dve sto kronic, za kože, ki mu jih oddaja prav po ceni. In Tarman iz Trente se še muza, muza ves zadovoljen, ker dela dobro kupčijo. Saj on proda kože za trikrat toliko, kolikor da Olipcu zanje.

Pa se spomni Olipec, kako se je seznanil s Tarmanom. Že prve dni ga je videl lani, ko so prignali živino na planino. Sedel je kraj pota in je čital povest iz daljnih prerij. Pa je prišel takrat mimo Tarman. Pogledal je knjigo, pa ga je potrepljal po rami. — »Lepa mora biti ta knjiga,« je rekel prav prijazno. »Tudi jaz sem prečital nekaj takih knjig. Ali ni res, lepo življenje imajo lovci ondi v Ameriki? Kaj bi ne bil tudi ti rad tak lovec? Kajne? — No, lahko se to zgodi, lahko... Veš, kaj? Loviti začni tod okrog! Priložnosti imaš dovolj. Pa si prislužiš denarja. Ko pa imaš velik kupček, greš pa lahko v Ameriko in postaneš prerijski lovec... Kaj, Olipec? No? To bi bilo življenje zate! Življenje!« — In Tarman iz Trente se je posmehnil sladko in je šel dalje, vedoč, da je mlado srce vžgal. —

Olipec je med tem spominom spet razpostavil zanke. Mesec se je bil pa pogreznil kar nenadoma za mrtve snežnike, in črna tema se je razprostrla okroginkrog. — »Oh!« vzdihne Olipec, »čas je, da grem nazaj. Ure so že pozne, in Bog ne daj, da me zaloti jutro!« — Naglo vzame iz žepa vrvico. Poveže svežo kožo in jo vrže na rame. Še enkrat se ozre okroginkrog; a zaradi velike teme ne vidi ničesar. Nato se splazi skozi grmovje. Srečno dospe do steze in hiti naglo nazaj skozi črni gozd.

Še je ležala noč nad zemljo, ko pride na planino. A ne gre preko nje. Zavije na desno in se ustavi ob črnem obronku Sovine glave. Tam kraj pota poklekne in dvigne preperelo žaganico. V jamo vrže kožo in jo pokrije spet z desko. Nabrska še suhega listja, da se ne pozna prav nič, da je pod listjem jama. Nato se obrne še enkrat proti planini, ki leži pred njim, črna in tiha, in posluša pozorno. Širomokrog se ne gane živa stvar. Olipec steče ob planini med rosno travo. Na vso sapo teče in zavije ob rušju navzgor. Zasopljen priteče do črne koče in jo odpre previdno in rahlo. Smukne v kočo. Toda še obstane kraj vrat in posluša. Sliši enakomerno dihanje starega pastirja. Ve zdaj, da Močilež še spi, trdno spi. Splazi se k ognjišču in položi nož na polico. Nato pa pade na svoje ležišče. Sleče se naglo, pokrije se z debelo odejo, pa zaspi, kot bi trenil...

Prebudi ga šele stari Močilež. Več zaspan se dvigne Olipec in si mane težke oči. — »Glej ga no zaspanca!« dé stari pastir. »Pa bi ti res spal ves dan, če bi te pustil. Kaj ne vidiš, da sije že solnce?« — Olipec zagodrnja nekaj nerazločnega. A vendar vstane in se obleče. Poje svoj borni zajtrk in stopi nato iz koče. Sveže, hladno jutro se je smejalo vseokrog, in solnce je gledalo izza visokih snežnikov. Olipec odpre lesa obširne staje in zakliče svoji živini. Ovce zabeketajo in se vsujejo iz staje. Mladi ponočnjak pa zamahne s svojo dolgo palico. Zažene jih po strmini in jim sledi počasi, zaspano. Ondi gori nad rušjem pa se vleže na solnce in zaspi.

Prebudi ga šele solnce, ki ga prične žgati v obraz. Olipec se dvigne nevoljen in pogleda po svoji živini. Ovce so se bile že razkropile po rušju in leže po sencah. — »Glej, no — saj bo že poldne,« izpregovori, ko se ozre na žgoče solnce. »Pa sem spal, dobro spal... Zdaj mora pa kmalu priti Tarman iz Trente!« — Ozre se dol proti planini. Daleč doli zagleda človeka. Res, Tarman gre in nese težak tovor na hrbtu. Olipec zastavi svojo dolgo palico. Šine po strmini navzdol in se ustavi ondi ob potu. Sede na kamen, pa čaka.

Pride res Tarman mimo in ga zagleda. — »Glej ga — Olipec sedi tu in me nemara čaka,« izpregovori in se namuzne. »Čisto prav! Bova pa obračunila. Včeraj si imel srečo. Lep srnjak ti je prišel v past. Pa bom moral odšteti že kaj več kot po navadi. Kar začudil sem se, ko sem pogledal v jamo. Ti prebiti Olipec, sem dejal! Pa imaš srečo.« — In Tarman se zasmee. Potegne mošnjiček iz žepa in našteje Olipcu na dlan petnajst belih kronic. — »Glej, da bo kmalu spet kaj. Seveda, za divjo kozo bi ti odštel kaj več. A kaj hočemo, ko pa ne moreš, ker nimaš puške.«

Olipec utakne naglo v žep bele kronice. Pogleda Tarmana in za-

mahne z roko. — »Tudi puška se bo dobila,« reče. »Ne bojte se, stric Tarmanov! Tudi puška se bo dobila. Ne bo minilo dolgo, pa mi boste morali odšteti kaj več kakor danes... Le verjemite mi, stric Tarmanov!«

»No, prav!« odgovori Tarman. »Čez pet dni pridem spet tod mimo. Pa glej, ti pastirec!« — In Tarman se obrne in gre naglo svojo pot, ki izgine pod planino v smrekovem gozdu. Olipec pa potegne iz žepa kronice. Gleda jih in se jim smeje. Vsako posebe poboža in jo spusti nazaj v žep. Nato se pa napoti naravnost v kočo, kjer je bil stari Močilež ravno skuhal kosilo. Molčé pokosita. Olipec se naglo izmuzne iz koče. Vkljub pripekajočemu solncu se splazi do pečin in do samotnega, napol suhega borovca. Pa izvleče spet iz luknje leseno škrinjico. Pa preštevava spet bele kronice in se jim smeje in godrnja sam s sabo. Pogleda včasih tudi dol na planino. A živega glasu ni od tam. Olipec je ves zadovoljen. Splazi se nazaj, ko svoj zaklad varno spravi. Pod rušjem se vleže v senco. Izza srajce potegne knjižico in se zatopi v povest, kako je davil slavni lovec, imenovan »Krvavi jezik«, divje Indijance in grozovite medvede... Hej, njegov protivnik je pa tisti Tilen. Že ve, zakaj je tukaj. Strl bi ga, ko bi ga dobil na samem, tega poba logarjevega!

5.

Prišla je nedelja. Tilen je bil sam s planšarjem Klemenom. Pavelč je bil odšel domov v zagorsko vas. Pa je sedel Tilen pred kočo na klopi in je strmel v belo pogorje. Zdelo se mu je, da so se oblekli tudi snežniki v nedeljsko obleko. Kajti vseokrog so se odeli v iskreče žarke in so se smehljali sredi te božje odeje svečano, kakor da poslušajo vesele, ubrane zvonove, ki pozvnanjajo doli v zelenih dolinicah. Živina se je pasla po sočnih obronkih. Cinčljali so zvončki. Samo petja ni bilo nikjer, veselega petja mladega pastirčka, sedečega visoko med skalovjem in strmečega v planinski svet, ki praznuje veseli dan Gospodov. Lahna sapica je žuborela nad planino; tiho, kot bi bila zamaknjena v lepo nedeljo in bi se na upala z glasnim šumenjem motiti v molitev zatopljene narave... Tilen se je smehljaj, ko je zrl v ta planinski mir. Glej, teden dni je že na planini, kjer mu je vseč vse tako, da bi najrajši ostal vedno tu. Nič več ne čuti v prsih tiste nadležne bolezni; nič več ga ne zbada tam notri, in diha tako lahko kot še nikoli. Po vseh udih pa čuti moč, da bi se kar pograbil z medvedom, ako bi bilo treba. Zdaj šele spoznava, da je bil v mestu res bolan; zdaj šele, ko se mu vračajo tako hitro mlade moči. V tem tednu sta bila prelezla s Pavelčem vse pogorje okroginkrog. Plezala sta po gladkih stenah; drsala sta se po zmrzlem snegu nad globokimi prepadi; posedevala sta po nebotičnih vrhovih in sta prepevala in bila vesela. Ti ljubi, ti krasni svet, ki se smeješ okrog resnih snežnikov! Ne, v tebi ni bolezni, pa tudi žalosti ne kakor v daljnem, tujem svetu...

Toda danes mora misliti na tisto nesrečno mesto. Sam je na planini, brez Pavelča. Oj, tako rad bi bil šel včeraj s Pavelčem v dolino! Toda spomnil se je očetovih besed, ki mu jih je rekel še pri odhodu: »Dva tedna

moraš ostati na planini! A drugo nedeljo že lahko prideš k maši.« Teh besed se je domislil Tilen, pa je ostal na planini.

Tilen je pričel prepevati. Tisto pesem je pričel prepevati, tisto o pastirčku, ki jo je Pavelč najrajši prepeval:

»Pastirček na goro gre,
poje gredé,
vriska na grlo vse —
holadijé ...«

A hipoma utihne. Kar nenadoma mu šine v glavo bridka misel, da se prestraši. Glej, kar naenkrat bo šlo poletje preko zagorskega sveta. Prišle bodo megle; vihar se bo dvignil nad sanjajočimi snežniki ... Izginil bo zagorski mir. Iz belih meglá se bo pričel usipati sneg, in medlo bo, dolge dneve in dolge noči bo medlo nad to planino. Takrat pa bo sedel Tilen spet daleč v tujem mestu. Pri oknu bo sedel in ne bo videl drugega kakor dolgočasno ulico in tuje ljudi, ki hodijo po tisti ulici.

Tega se domisli Tilen, da kar preneha sredi pesmi. Z rokami si zakrije obraz, in oko se mu zasolzi. A hipoma se dvigne. Kajti nekdo se je doteknil njegove rame.

Tilen zagleda starega Močileža. In brž mu šine v glavo čudna misel: Kaj bi pač storil ta stari pastir, če bi moral zapustiti to planino in iti v daljno mesto? Kaj bi storil? — Ta čudna misel se polasti Tilna. Zato pa vpraša kar naravnost starega pastirja: »Stric Močilež, ne zamerite, da vas vprašam. Glejte, vi ste radi na planini, ker vam je všeč tukaj. Pa tudi tam doli na vasi vam je všeč. Pa kaj bi storili, stric Močilež, če bi morali na jesen daleč, daleč v tuje mesto? Kaj bi storili?«

Močilež ga pogleda in zmiga s sivo glavo. — »To ti rečem, pobič,« odvrne mirno, »to ti rečem, da je ni žive moči, ki bi me spravila v mesto. Kaj bi hotel tam? Ne videl bi naših gorá, ne videl bi našega polja. Pa tudi naših gozdov in senožeti bi ne videl ... Stari Močilež bi umrl v mestu, pa četudi bi ga napravili za grofa in bi mu dali zlato kočijo.«

Tilen ni preslišal nobene besede. — »Hm, vse in ničesar mu ne manjka,« je pomislil in je gledal za starim pastirjem, ki je šel v kočjo. A ni dolgo razmišljeval. Na pragu se je prikazal planšar Klemen. — »Hej, Tilen, pridi k nama v kočjo!« je zaklical in mu je pomignil z roko. Tilen je stekel v kočjo. Planšar Klemen ga je povabil k mizi in mu je pokazal na debelo mašno knjigo, ki je ležala odprta na mizi. — »Poglej, Tilen!« je dejal Klemen. »K maši ne moremo v dolino. Mi pastirji smo vse poletje brez maše. Pa, da slišimo vendar božjo besedo, se zberemo ob nedeljah tu v koči. Dozdaj sem čital vedno jaz iz mašne knjige. A meni ne gre prav dobro. Zato te pa prosiva danes z Močiležem, da nama čitaš ti, ki si že nekaj učen in hodiš v latinske šole.«

A kmalu je stopil v kočjo gozdar s polnim nahrbtnikom. Bil je ves zasopel in znojen, ker ga je utrudila dolga pot. Prišel je pogledat po sinu in se je začudil. Veselje mu je šinilo v bradati obraz, ko je zagledal Tilna.

Mislil si je, da je sinček še vedno bled in slaboten. A zdaj ga vidi pred sabo — raca na vodi, pa kako izgleda! Ves je zagorel in črn kakor muren; pa kako se je okrepil, raca na vodi, kako se je okrepil! — In gozdar ga je gledal in se je smejal. Zgrabil je Tilna in ga je dvignil s svojimi močnimi rokami. —

Planšar Klemen se je pa smejal. — »O, velikega zdravnika imamo na planini,« je odgovoril. »In ta zdravnik je čista narava. Zdravnik ima dva pomočnika. Prvi se imenuje sveži zrak, a drugi zagorski mir. O, zagorski mir je ozdravil že marsikoga; a ne samo na telesu, tudi na duši... Dobrim rokam ste izročili svojega sina, gozdar. Jaz nisem imel pri tem prav ničesar opraviti. Samo gledal sem in sem pustil zdravniku, naj dela z bolnikom, kar hoče...«

Gozdar je vzel iz nahrbtnika hleb svežega belega kruha, suhih klobas in steklenico vina. In dobro so se imeli v Klemenovi koči tisto nedeljo. —

V zagorski vasi, ležeči pod strmimi gorami v ozki, zeleni dolinici, je bila pa tedaj minila maša. Ljudje so se vsuli iz cerkve in so šli počasi proti svojim domovom. Le paglavci so obstali na gorici (trgu) pred cerkvijo in so zijali po ljudeh, ki so hiteli mimo. Stikali so glave in so se posvetovali, kam da jo mahnejo popoldne. Pa niso se domenili o ničemer. Le v dva so najbolj zijali: v Olipca in v Pavelča, ki sta za to nedeljo prišla s planine.

A Pavelč je hitro stopil proti domu. Tuintam se je ozrl nazaj po paglavcih in se je zasmel. Prišel je domov — v prijetno, nizko hišico, ki je stala kraj vrta blizu proda. Stopil je v kuhinjo k materi, ki je kuhala kosilo. Pogovarjala sta se, dokler ni bilo kosilo kuhano. O vsem mogočem sta govorila, in mati je bila kar zadovoljna in vesela, če se je ozrla za trenutek po mladem in krepkem sinčku. Čakala sta Olipca; a Olipca ni bilo od maše.

»Ta nesrečni otrok!« je rekla mati in je bila že kar nevoljna. »Kje postopa že spet? Niti očetu, niti bratu ni podoben. Po kom se je neki vrgel? — Na, ga bova pa še morala čakati s kosilom. Pa bo že kmalu poldne...«

Olipec je pa stal tisti čas pred gostilno. Tuintam je pogledal skozi nizko okno v sobo. Ondi je sedel gosposki človek za mizo. Olipec se ni upal v gostilno. Omahoval je dolgo. Naposled pa se je opogumil in se je zmuznil v sobo, ki je bila polna kmetov, prišlih z gorá k maši. Stopil je naravnost k tistemu gosposkemu človeku, ki je sedel pri peči in je imel zlata očala na nosu. — »Gospod, ali ste prinesli?« ga je vprašal boječe. »Prišel sem vas vprašat...«

Gosposki človek ga je pogledal in se je namuznil. — »A, ti si Filip Klemen?« je rekel in se je nasmehljaj prijazno. »Prinesel sem, ker vem, da si čakal že tedne nestrpno name. Pa je tudi res lepa spet ta povest. Ves svet jo čita. In resnična je, od prve do zadnje besede je resnična. Na, tu je tvoj zvezek. Le pridno čitaj, in glej, da se kmalu vidi va spet.«

Olipec je vtaknil tiskani zvezek naglo v žep. Potem ga pa dobro plačal. A nazadnje je še dejal: »Gospod, nekaj bi vas še vprašal, pa se skoro ne upam.« Tujec se mu je nasmehnil zapeljivo. Olipec je nadaljeval »Glejte, tako slaven je lovec »Krvavi jezik«. Jaz bi šel pa rad k njemu...«

Spomladi mislim iti v Ameriko. Gospod, vi znate vse in poznate tudi lovca, ki mu pravijo »Krvavi jezik«. Ali bi me vzel k sebi tisti slavní lovec, če se mu grem ponudit?»

Gospodski človek je premeril Olipca. — »Hm, spomladi že misliš iti v Ameriko?» je vprašal. »Pa k tistemu lovcu bi rad? Prav, prav, da si to sklenil. Ni se ti treba bati ničesar. Veš, jaz bom že pisal lovcu, naj mi piše, kako in kaj. Le brez skrbi bodi, Filip Klemen! V nekaj tednih imava že odgovor od tistega slavnega lovca. Le za denar poskrbi — za veliko denarja!«

Olipec je stekel potem ves vesel iz gostilne. Naravnost do doma je tekkel, kjer sta ga že čakala mati in Pavelč. Mati ga je hudo okarala. A Olipec je kar sklonil glavo in je jedel hlastno. Po kosilu se je pa preoblekel v svojo pastirsko obleko. V nahrbtnik je nametal nekaj perila in je rekel materi prav nakratko: »Grem, mati, na planino grem nazaj. Pa ostanite zdravi, mati!«

»Počakaj, Olipec, do nauka!« mu reče Pavelč. »Potem greva skupaj.« — A Olipec je zamahnil z roko in se namrdnil. Stopil je preko praga in je zavil po poti, ki je peljala med vrtovi iz vasi. Dospel je do pašnika, ki se je raztezal naširoko onkraj vasi. Tam se je ustavil. Pozorno se je ozrl na vse strani. Toda širomokrog ni bilo človeka. Olipec je zamahnil s svojo dolgo palico in je stekel proti grmovju, ki se je širilo kraj pašnika do samega zelenega gozda. Ondi je skočil v grmovje in se je pričel plaziti proti gozdu. Stekel je naravnost do gozdarjeve hiše, ki je stala onkraj vasi. Skril se je v visoko travo. Prežal je od tam in je gledal nepremično na gozdarjevo hišo...

Solnce se je že nižalo h goram. Gozdar na planini se je ondaj spomnil, da mora oditi, če hoče priti še pred nočjo domov. Zato je vstal in si je pripravlil nahrbtnik. — »Ti, Tilen,« je rekel sinu, »v soboto zvečer lahko prideš domov, da ostaneš čez nedeljo. Težko te že čaka mati! Zato pa pridita s Pavelčem v dolino.« In gozdar si je že oprtil nahrbtnik in se je pričel poslavljati od planšarja Klemena in starega pastirja Močileža.

A baš tedaj je prisopel v kočo Pavelč. Pót mu je kar lil z obraza, in oddihoval se je sunkoma. — »Ali slišite, gospod gozdar?» je zavpil, ko se je nekoliko odsopel. »V vaši hiši je bil pa tat... Vaša gospa je bila popoldne pri nauku. Takrat je bil pa v vaši hiši tat... Razbil je okno in se je splazil v hišo...«

Gozdar je malo ostrmel. — »Kaj praviš?» je dejal. »Tat je bil v naši hiši? Pa kaj je odnesel?«

Pavelč je prišel do sape. Vsedel se je na klop, pa je pričel pripovedovati: »Tat je bil v vaši hiši. Gospa je prišla domov, pa je videla razbito okno. In takoj je vedela, da je bil med naukom tat v hiši... Prišli so orožniki, pa so dognali, da ne manjka ničesar drugega nego le vaša puška in rog smodnika.«

Gozdar se je oddahnil. Poslovil se je naglo od vseh. Tilen ga je malo spremil do gozda. Gozdar je bil redkobeseden. Samo pest je stiskal in je

delal velike korake, da ga je Tilen komaj dohajal. Ob gozdu se je pa ustavil in je rekel Tilnu: »Torej v soboto pridi domov, Tilen! Nemara pa pridem še med tednom kaj pogledat sem gor na planino... Le pazi se in dobro se drži Pavelča!« — Izginil je med smrekami, in Tilen se je obrnil nazaj na planino.

Ozrl se je proti Mojstrovki, ki je bila vsa posuta s solnčnimi žarki in se je blestela srebrno. Gori nad rušjem je zagledal človeka, ki je stal mirno na skali in je gledal na planino. Opiral se je na dolgo palico in je zazaval na ves glas: »Hoja-u-hoho!« — Bil je pastirec Olipec.

(Nadaljevanje.)

Maksimov:

V majniku.

*S cvetjem pisana poljana
vabi me v naročje svoje;
nad poljano ptiček droben
pesem pomladanjo poje.*

*Oh, da bi za hip pozabil
na življenja težke boje
in zasanjal v zlate čase,
v raj mladosti moje čiste,
ko umel sem ptičkov glase
in narave šepetanje...*

*Ve prelepe sanje tiste
ljubljene mladosti moje,
kje je vaše domovanje —
kdo vé zanje, kdo vé zanje?*

